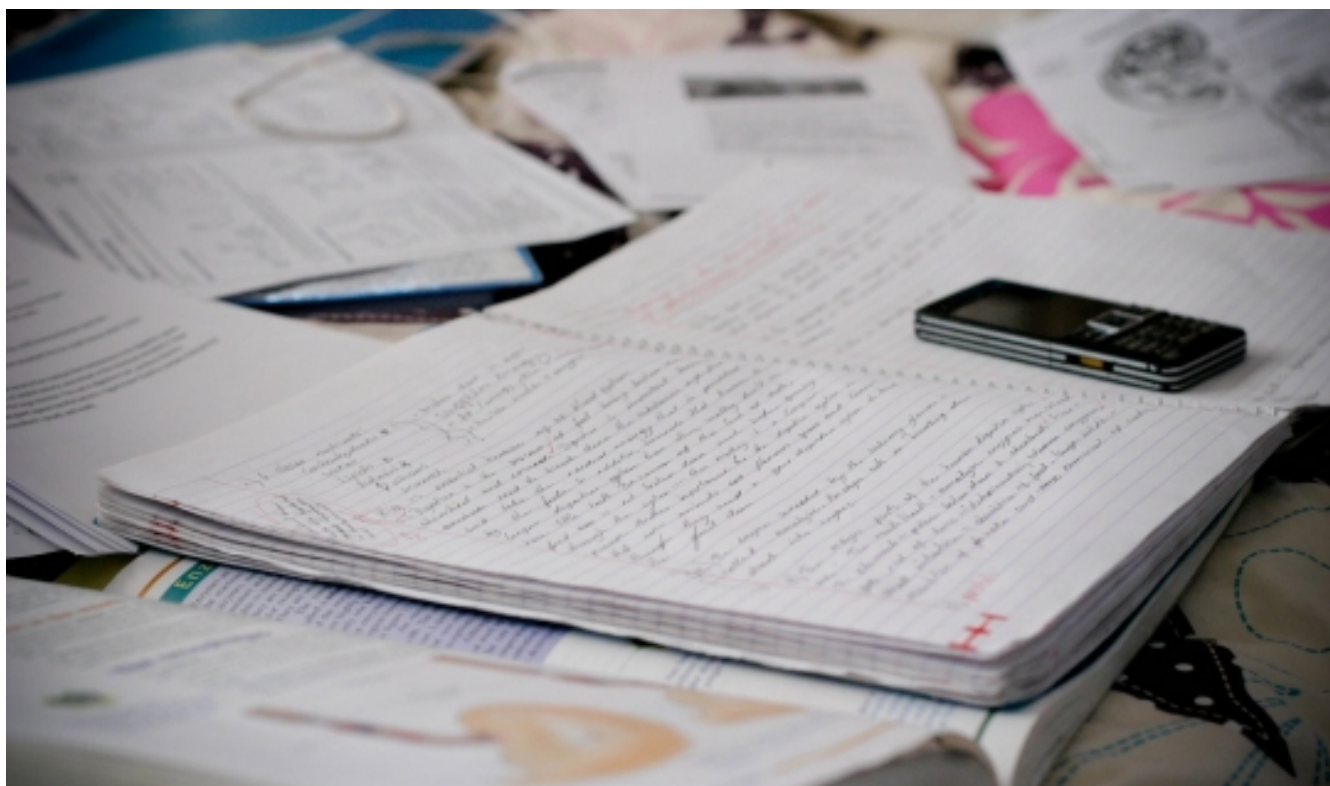

Els límits de la normalitat

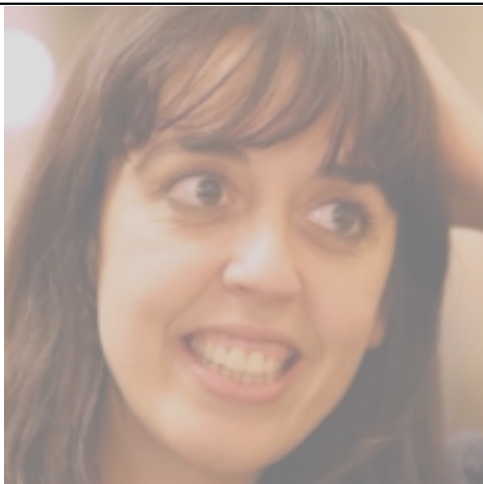
14/05/2017

Els límits de la normalitat

Resum:

L'estigma fa que algú amb autisme o una malaltia mental només pugui parlar d'això: de l'autisme i la malaltia mental. I això, és l'exclusió. Aquest és el perill. Creure que només podem donar veu a una persona amb discapacitat per dir "Sóc diferent".

Clàudia Cedó

[@laclaudiacedo](#)

Psicòloga, directora i dramaturga teatral. Creadora del projecte Escenaris Especials.

[més articles de Clàudia Cedó](#)

La ficció del cinema o el teatre és el reflex de la nostra societat. Però és un reflex fidel? És un retrat fidedigne i representatiu de la nostra comunitat? Com és que les persones amb discapacitat que apareixen en una pel·lícula o un espectacle teatral fan sempre de persones amb discapacitat i prou? Perquè no interpreten personatges que ens parlin de la por o del desig, perquè no fan d'un fugitiu o d'una lluitadora? L'estigma fa que algú amb autisme o una malaltia mental només pugui parlar d'això: de l'autisme i la malaltia mental. I això, és l'exclusió. Aquest és el perill. Creure que només podem donar veu a una persona amb discapacitat per dir "Sóc diferent". Si vol parlar de sexe o d'amistat, de mort o de maternitat, llavors no. Llavors no interessa. Aquesta és una postura covarda. Una postura que ens permet viure tranquils, en la parcel·la de suposada normalitat que ens ha tocat ocupar. Acceptar que la malaltia mental o la discapacitat està present en les nostres vides, que pot ser que tinguem un germà o un amic amb atacs d'ansietat o que nosaltres mateixos podem descompensar-nos en algun moment, és menys còmode. Però també més necessari. Cal que canviï la representació dels trastorns psicològics en les ficcions actuals.

A [Escenaris Especials](#) portem 10 anys fent teatre amb persones en **risc d'exclusió social**. Els nostres alumnes són persones amb una discapacitat, autisme, una malaltia mental o en deshabitació de tòxics. Amb tots ells, treballem setmanalment d'octubre a juny. A classe, fem exercicis de cos, de veu, d'expressivitat emocional, d'escolta o de seguretat escènica. L'objectiu és oferir un espai de llibertat als nostres alumnes, on poder jugar a ser altres, interpretar situacions quotidianes o exercitar habilitats que després els hi puguin ser útils a la vida. Però el projecte també persegueix una segona finalitat: La de construir un lloc on els nostres alumnes puguin expressar-se artísticament i parlar dels temes que els hi vinguin de gust.

Els espectacles creats pels alumnes d'Escenaris Especials són històries que ajuden al públic a redefinir el concepte "normalitat". Perquè què és, en veritat, la norma? És quelcom que, sovint, mata la creativitat. La comoditat que molts dels nostres alumnes experimenten a l'escenari és un bon punt de partida per a la construcció teatral. L'espontaneïtat, la generositat, el judici nul dels companys, la percepció de l'aquí i l'ara, la capacitat de transgredir la quarta paret i emocionar l'espectador a partir de la pròpia veritat són punts realment forts d'alguns dels actors d'Escenaris Especials. Una vegada, una alumna em va dir: "La meua és una discapacitat enmig de moltes capacitats". Vaig pensar que era una de les frases més intel·ligents que m'havien dit mai. Una lectura preciosa i valenta de la pròpia realitat. Vaig pensar que havia d'aprendre moltes coses, d'aquella

noia. I que una noia així no apareixia a cap pel·lícula o obra de teatre que jo hagués vist.

Font de la imatge: proscenium.cat

Etiquetes: [teatre](#), [Clàudia Cedó](#), [discapacitat](#), [salut mental](#), [exclusió social](#), [teatre social](#), [arts escèniques i audiovisuals](#), [salut i discapacitat](#)

URL d'origen: <https://xarxanet.org/opinio/els-limites-de-la-normalitat>